

2025. január 24. péntek

Istenem, szereteted az életnél is jobb, ajkam téged dicsőít! (Zsoltár 63,4)

Mt 14,22-33: Ezután nyomban szólta a tanítványoknak, szálljanak bárkába, és evezzenek át a túlsó partra, addig ő hazaküldi a népet. Miután hazaküldte, fölment a hegyre, hogy egyedül imádkozzék. Közben besötétedett, s ő ott volt egymagában. A bárka már jó pár stádiumnyira járt a parttól, hányták-vetették a hullámok, mert ellenszél fújt. Éjszaka, a negyedik őrváltás idején a víz tükrén elindult feléjük. Amikor a tanítványok észrevették, hogy a vízen jár, megrémültek. „Kísértet!” – mondták, s félelmükben kiabáltak: Jézus azonban megszólította őket: „Bátorság! Én vagyok, ne féljete!” Erre Péter így szólta: „Uram, ha te vagy, parancsold meg, hogy odamenjek hozzád a vízen!” „Gyere!” – felelte. Péter kilépett a bárkából és elindult Jézus felé a vízen. Az erős szél láttára azonban megijedt, és amikor merülni kezdett, felkiáltott: „Uram, ments meg!” Jézus kinyújtotta a kezét és megfogta. „Te kishitű – vonta kérdőre –, miért kételkedtél?” Amikor beszállt a bárkába, a szél nyomban elült. Akik a bárkában voltak, leborultak előtte, és megvallották: „Valóban Isten Fia vagy!”

Igehirdetés: Szeretem Pétert, a végletességeit. Most is az egyik pillanatban még retteg, a másokban már bátran kilép a vízre, a harmadikban megint megijed és süllyedni kezd. Pont ilyenek vagyunk mi is, a lelki életünkben és ezt nem érdemes tagadni, nem érdemes úgy tenni, mintha a megtérésünk óta egyenes vonalban fejlődne az életünk és haladnánk a mennyország felé. Jézus tudja, hogy mi van bennünk, ahogy Pétert is jól ismerte. Még az utolsó vacsorán is lehúti Péter lelkesedését: ³⁶Uram, hova mégy? – kérdezi Simon Péter. – Ahova én megyek – válaszolta Jézus –, oda most nem jöhetsz, de később majd követni fogsz. ³⁷Uram, miért nem követhetek most? – mondta neki Péter. – Az életemet adom érted! ³⁸Az életedet adod értem? – válaszolja Jézus. – Bizony, bizony, mondom neked, mielőtt a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem. (Jn 13)

Nagy dolgokra képes Péter Jézussal, később a Lélekkel együtt munkálkodva és a gyöngeségeit, gyávaságait is látjuk. Nem csak az elfogatás éjszakáján, később is belefut a saját korlátaiba. A vízen jár, amikor 3000 ember megtér a prédikációja hatására, és süllyed, amikor nem mer kiállni a zsidók előtt abban a kérdésben, hogy a pogányoknak meg kell-e tartani a zsidó szokásokat: „Mielőtt ugyanis némelyek megérkeztek volna Jakabtól, együtt étkezett a pogányokkal, de mikor megjöttek, visszahúzódt és különvált tőlük, mert félt a körülmetéltektől” (Gal 2,12)

Ez a néhány példa talán elég arra, hogy lássuk, Péter életében ezek a kudarcok később is ott voltak, a vízen járás története szimbolikusan leképezi Péter és szerintem minden olyan hívő ember életét, aki mer lépni, aki meri vállalni a küldetés kockázatát. Itt, most Péterről derült ki, hogy el tud bizonytalanodni, a többiekéről azért nem, mert kis sem szálltak a hajóból. Ha biztonsági játékos vagyok, akkor kevesebb kudarcom lesz, de nem fogom azt sem megtapasztalni, hogy csodák történnek velem és körülöttem. Szeretnék hozni nektek kisebb és nagyobb példákat erre a vízre lépésre, ami magában hordozza a kudarc és a csoda lehetőségét is. Amikor például bocsánatot akarsz kérni valakitől, akkor lehet, hogy vízre lépsz. Lehet, hogy létrejön a csoda, a megbékélés, a kiengesztelődés, de lehet hogy a másik nem kész rá, én elbizonytalanodom, visszahúzódom, kudarcként élem meg a kísérletemet. Vízre lépés lehet, amikor megkísérlek közösségben élni. Megélhetem a sikert, a vízen járást, a közösség erejét, de a csalódást, a kudarcot is, amikor magamban, vagy a másokban csalódnom kell. Ilyenkor megvan a kockázata annak, hogy visszahúzódom és nem próbálkozom újra, vagy közösségről-közösségre járok, minden kapcsolatot otthagytam, ahol megtapasztalom a süllyedést.

Arra hívlak téged, hogy merj kockáztatni, legyen a hívő életed újra és újra vízre lépés, vállald a megbillenés kockázatát, de éld meg azt is, hogy minden kísérletedben, de minden süllyedésedben is megtapasztalhatod Jézus biztató és megtartó jelenlétét. Mit csináltok egész nap? – kérdezte egy idegen az öreg bölcs szerzetest. Elesünk és felkelünk, újra elesünk és újra felkelünk. – válaszolta az öreg.